

Arrest

nr. 250 791 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DEMYTENAERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jabaha (district Kot, provincie Nangarhar). U bent in datzelfde dorp geboren op 20 juni 1996, en woonde er samen met uw ouders, broer en zus van uw geboorte tot en met uw vertrek uit Afghanistan, met uitzondering van een periode van 3,5 jaar gedurende dewelke u in India studeerde. Uw vader werkt als chauffeur voor het nationale leger in Helmand. Alvorens hij voor het leger ging werken bewerkte hij zijn eigen grond in Jabaha, maar dit bracht niet genoeg op.

U ging naar school in Jabaha, waar u afstudeerde van de 12de klas in 2012. U overbrugde de 5de klas en studeerde aldus af toen u 16 jaar oud was. Na het afstuderen ging u samen met een schoolkameraad naar het Indiase consulaat in Jalalabad, om een toelatingsexamen af te leggen dat u zou toelaten in India te gaan studeren met een beurs van de Indian Council for Cultural Relations (ICCR). U slaagde in het examen en studeerde van april 2013 tot december 2016 computerwetenschappen op het Fahrook college van de universiteit van Calicut, gelegen in Kerala. U kreeg daar een maandelijkse toelage van 10.000 rupees van de ICCR, en woonde er samen met 3 Afghanen, waarvan één iemand uit Jalalabad, met wie u nog steeds in contact blijft. U leerde Engels en Malayalam in het kader van uw opleiding.

In december 2016 keerde u terug naar Jabaha, waar u naar werk zocht in het domein van uw studies. Nadat u zo anderhalf jaar vruchteloos naar werk zocht benaderde de directeur van de school in Jabaha u, en bood hij u een functie als leerkracht Engels aan. Aangezien u slechts deeltijds kon lesgeven, besloot u studenten bijles aan te bieden. Die bijles gaf u vanuit de bezoekerskamer van uw eigen huis, zowel aan jongens als aan meisjes. U verdiende er ongeveer 8.000 afghani per maand mee.

Ongeveer een half jaar nadat u thuis bijles bent beginnen geven, in mei of juni 2019, ontving u een telefonische oproep van de taliban, die u in duidelijke bewoordingen te horen gaf dat u moest stoppen met uw nevenactiviteit. Een week later ontving uw moeder thuis een brief van de taliban, die zij lieten leveren door een meisje, terwijl u op school was. Deze brief riep u op om u aan te melden bij de rechtbank van de taliban. U was immers niet gestopt met uw bijlesactiviteit, en zou dus berecht worden.

U nam deze brief zeer ernstig en ontvluchtte uw huis, om enkele dagen bij uw tante te gaan logeren. Enkele dagen na het ontvangen van die brief viel de taliban uw eigen huis binnen, op zoek naar u. Daarbij maakten ze uw moeder duidelijk dat ze u niet in leven zouden laten. Uw moeder vertelde de taliban dat u niet thuis was, waarop de taliban uw huis verliet. Samen met uw vader organiseerde uw moeder hierna uw vlucht uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in juni 2019, en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 11 september 2019 aankwam en 2 dagen later uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), 7 certificaten van de universiteit die uw vaardigheid in een bepaald vak aantonen (allen origineel), uw Bachelordiploma (kopie), uw puntenblad (kopie), de dreigbrief van de taliban (origineel) en een verslag van uw problemen (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 12 september 2019) immers aan geboren te zijn op 30 september 2003, en verklaarde uzelf dus vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 25 september 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 25 september 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk een minimumleeftijd van 23,0. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed op aanraden

van iemand die u amper kende en aldus uw vermeende problemen met de taliban op basis van uw functie als leerkracht aanvankelijk verzweeg (NPO, P.20), haalt de geloofwaardigheid van die problemen onderuit.

Verder stelt u dat u in december 2016, na afloop van uw studies in India geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar Jabaha (NPO, P.14), hoewel de situatie in het hele district Kot toen allesbehalve veilig was. Hierover verklaarde u: "Nadat ik in Kot terugkwam was de situatie heel slecht, omdat het hele district veroverd was door Daesh" (NPO, P.23). U uitte dan ook duidelijk uw terughoudendheid omtrent een terugkeer: "Ja, ik had twijfels, maar ik moest. Als het aan mij lag, dan wou ik niet terugkeren" (NPO, P.23). U verklaarde echter dat u moest teruggaan naar Kot: "Omdat mijn studie afgerond was. We konden daar niet langer blijven, we moesten sowieso terugkeren naar Afghanistan" (NPO, P.13).

Merkwaardig genoeg verbleef u na afloop van uw eindexamens in juli 2016 tot in december 2016 nog in India, volgens uw eigen verklaringen uitsluitend om papierwerk in orde te brengen en te wachten op uw diploma (NPO, P.13). U verklaarde over uw activiteiten in die periode: "In december 2016 ben ik teruggekeerd naar Afghanistan, maar nadat we afgestudeerd waren was het nog enkele maanden wachten tot we ons diploma zouden krijgen van de overheid. Daarom hebben we daar nog een paar maanden gewacht na afstuderen, alvorens terug te gaan. [...] We hebben ook verlenging van de steun gekregen. We hadden dus niet echt haast. We hadden ook jongere vrienden, waar we soms logeerden, dus we waren op het gemak om daar nog even te blijven" (NPO, P.13). Het is niet geloofwaardig dat u in weerwil van uw terughoudendheid om terug te keren naar uw onveilige regio van herkomst in die periode geen pogingen had gedaan om een terugkeer naar Jabaha te vermijden, aangezien u zonder enige twijfel beschikte over de nodige tijd om op zijn minst uit te zoeken welke andere mogelijkheden er waren naast een terugkeer naar uw dorp van herkomst.

Het valt dan ook te betwijfelen dat u terugkeerde naar uw door oorlog verscheurde dorp van herkomst met een bachelordiploma computerwetenschappen van een internationale universiteit op zak. Immers had u duidelijk aangegeven deze studie te hebben gekozen omdat u "makkelijk werk zou kunnen vinden, en dat er veel werk zou zijn" (NPO, P.11). U gaf ook mee dat u een werk wilde dat in lijn lag met uw studies: "Ja, ik wilde in mijn richting beginnen werken" (NPO, P.11). De toenmalige situatie in uw herkomstregio indachtig is het dan ook tegenstrijdig dat u enerzijds werk zocht in de informatica, en anderzijds naar Kot besloot terug te keren.

Volgens uw verklaringen bleef u de eerste 18 maanden na uw thuiskomst werkloos (NPO, P.14), en zocht u in Jalalabad en Kaboel naar werk (NPO, P.23). Anderhalf jaar nadat u vanuit India terugkeerde naar Jabaha kreeg u spontaan werk aangeboden van de directeur van de school waar u afstudeerde, om Engelse les te geven (NPO, P.14). U kon slechts een beperkt aantal lessen onderwijzen, en dus besloot u wat geld bij te verdienen door een cursus op te zetten in uw eigen huis (NPO, P.14). Enkele zaken zijn merkwaardig te noemen aan deze gang van zaken: niet enkel kreeg u spontaan een functie als leerkracht aangeboden na anderhalf jaar werkloosheid, ook ontplooid u plots een opvallende ondernemingszin. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens aan dat de taliban sterk vertegenwoordigd was op uw school: "Op school zijn er ook veel personen die tot de taliban behoren" (NPO, P.19). U gaf echter zowel op de school als bij uw thuis Engelse les aan jongens en meisjes (NPO, P.15). Uw verklaring waarom de taliban dit op de school toeliet en niet bij uw thuis is allesbehalve verhelderend: "Dat vonden ze niet leuk. In plaats van dat aan de kinderen aan te leren, moest ik hun de Koran aanleren" (NPO, P.15). Wanneer u nogmaals gevraagd werd waarom de taliban aanstoot nam aan uw pedagogische nevenactiviteiten antwoordde u ontwijkend: "Als ze geen probleem hadden, dan word ik niet opgebeld door hun" (NPO, P.17). Wat later gaf u als verklaring: "De taliban kijken naar kleine dingen" (NPO, P.18). De taliban mat u tevens een anti-islamitisch profiel aan, en vermeldde uitdrukkelijk uw studies in India (NPO, P.16).

Het is volstrekt onaannemelijk dat u een dergelijk agressieve reactie kreeg van de taliban op het geven van bijles omwille van uw internationale profiel en zogenaamde anti-islamitische boodschap, wanneer u kort daarvoor persoonlijk gevraagd werd om les te geven op een school waar de taliban al aanwezig was en u bijgevolg al kende. Aangezien u nergens aangaf dat uw eigen cursus enigszins in boodschap verschilde van het curriculum dat u onderwees in de school van Jabaha, blijft het dan ook onduidelijk waarom de taliban u viseerde omwille van deze bijles.

Los van de onduidelijke reden van de taliban om u te vervolgen, zijn ook verschillende elementen in hun werkwijze opvallend. Zo ontving u een dreigbrief van de taliban, die bij uw thuis geleverd werd door een u onbekend meisje (NPO, P.16). Dat deze brief door een meisje werd afgeleverd is opmerkelijk, de

inhoud van de brief is dat evenzeer. Deze dreigbrief werd immers aan huis afgeleverd, maar gaf tevens aan dat indien u niet op deze brief zou reageren, de mujahedeen van Afghanistan u zouden doden, overal waar zij u zouden vinden (NPO, P.16). Aangezien uw adres duidelijk gekend was bij de taliban, betreft dit een opvallend en weinig geloofwaardig dreigement. Het valt tegelijk op dat de naam van uw vader in de dreigbrief vermeld wordt, maar dat er geen enkele melding wordt gemaakt van zijn werkzaamheden voor het leger, of van de problemen die de taliban heeft met uw vader (NPO, P.16). U had immers duidelijk aangegeven dat de taliban weet had van uw vader zijn werk, en dat hij daarvoor gezocht werd en er meermaals getracht werd hem op te pakken (NPO, P.20).

Over het werk van uw vader kon u overigens opvallend weinig informatie geven. U gaf aan dat uw vader chauffeur was voor het leger in Helmand en dat hij soldaat was (NPO, P.7). Toen u daarna gevraagd werd naar zeer basale informatie over zijn professionele activiteit, zoals of hij een dienstwapen had of wat zijn rang was, kon u niet antwoorden en verklaarde u flegmatiek: "Nee, ik heb het niet gevraagd en hij heeft het me ook niet gezegd" (NPO, P.7). Hoewel u nooit problemen hebt gekend omwille van het werk van uw vader (NPO, P.20), is het opvallend dat u hier nooit naar gevraagd hebt, temeer wanneer u wist dat de taliban vruchteloos heeft getracht uw vader op te pakken, en het bevel heeft gegeven om uw vader te doden (NPO, P.20). Desondanks kwam uw vader tweemaal per jaar terug naar Jabaha voor periodes van meerdere weken (NPO, P.6). Het is weinig geloofwaardig dat u in deze lange periodes niet enkel nooit naar uw vader zijn werk vroeg, maar tevens dat de taliban er dan nooit in slaagde om uw vader op te pakken. Het is even opmerkelijk dat de taliban, nadat u niet op de dreigbrief reageerde, slechts eenmaal naar uw huis is gekomen in hun zoektocht naar u. Nochtans had uw moeder de taliban gezegd dat u niet thuis was (NPO, P.14), en is het dan ook onduidelijk waarom ze nadien niet nogmaals uw huis doorzochten.

Dit gebrek aan daadkracht van de taliban staat in schril contrast met de genadeloosheid die u deze groepering toeschreef gedurende uw persoonlijk onderhoud. Zo suggereerde u meermaals dat de taliban geen waarschuwingen uitdeelde: "Als hier iemand gelinkt wordt aan de overheid, worden die gelijk gedood door de taliban" (NPO, P.14) en "Er was een dorpeling, die werd beschuldigd voor de nationale veiligheid te werken zonder enig bewijs. Hij is na een paar dagen toen hij onderweg was naar zijn huis opgepakt en onthoofd" (NPO, P.17). Het valt op dat zowel uw vader als uzelf een andere behandeling kregen van de taliban. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder.

U legde ter bevestiging van uw problemen met de taliban naast de hierboven besproken dreigbrief ook een verslag van uw problemen voor, dat zowel door de dorpsoudste van Jabaha, Malik Yassin, als door Habibullah Rahmani, de onderdirecteur van de school waar u les gaf, werd ondertekend. Dit document betreft een verslag dat u via uw neef liet opstellen door een klerk voor het districtshuis, en dat uw neef daarna liet ondertekenen door beide heren (NPO, P.25). Los van de reële mogelijkheid dat dit een vervalst document betreft (zie administratief dossier, Corruptie en documentenfraude), is het opvallend dat uw neef met dit document zowel naar de school als naar de dorpsoudste ging. Zoals reeds besproken werd, is de taliban aanwezig in de school (NPO, P.19). Het is eveneens waarschijnlijk dat een dorpsoudste in een regio waar de taliban sterk staat, nauwe contacten onderhoudt met de groepering. Het is dan ook opvallend dat uw neef in deze context uw problemen met de taliban zou laten bevestigen in uw voordeel. Temeer wetende dat u verklaarde dat de taliban nog naar u vraagt via uw familie: "Nee, ze vragen wel naar mij via mijn nonkels, mijn neven. Ze zeggen dat ik vermist ben, dat ze niet weten waar ik ben" (NPO, P.18). Dat uw neef in zo'n omgeving zou vragen uw problemen met de taliban te bevestigen, zonder dat daar gevolgen aan vasthangen vanwege de taliban, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan

verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde jongeman van 24 jaar met een bachelordiploma in computerwetenschappen (NPO, P.11). Daarnaast beheerst u Pashtou, Dari en Engels, en verstaat en spreekt u ook Malayalam tot op zekere hoogte (NPO, P.12). U kan websites creëren en beheerst meerdere programmeertalen (NPO, P.11). Overigens bewees u te beschikken over een groot aanpassingsvermogen, door u schijnbaar probleemloos te vestigen in een u voordien onbekend land en er op korte tijd Engels te leren en in mindere mate Malayalam (NPO, P.11). U toonde ook uw ondernemingszin aan, door zelfstandig lessen aan te bieden bij uw thuis (NPO, P.19). Dit initiatief bracht u 8000 afghani per maand op, en zou desgewenst kunnen gekopieerd worden in Jalalabad. Zodus beschikt u duidelijk over de nodige capaciteiten om een job te vinden en een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stad als Jalalabad. Bovendien bent u reeds meermaals in Jalalabad geweest, namelijk wanneer u het examen in het consulaat van India bent gaan afleggen (NPO, P.10) en alle keren waarop

u bent gaan solliciteren in Jalalabad (NPO, P.23). Hoewel u er nog niet in slaagde er werk te vinden kent u de stad en het professionele leven aldaar zo alvast tot op zekere hoogte.

Het feit dat uw naaste familie allemaal in uw regio van herkomst (namelijk in het district Kot, provincie Nangarhar) zou leven (NPO, P.4, 5) en u geen bijzondere familie in Jalalabad zou hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder reeds aangehaald verbleef u immers van 2013 tot eind 2016 in India, waar u eveneens zonder de nabijheid van uw familie leefde (NPO, P.13). Overigens bevindt Jabaha, waar uw voltallige familie zou zijn, zich slechts op zo'n 40km van Jalalabad. Ook vermeldde u dat u nog steeds contact houdt met Shabir, met wie u tijdens uw studies in India samenwoonde. Shabir is afkomstig uit Jalalabad en daarnaar teruggekeerd (NPO, P.12).

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u er door de taliban zou vermoord worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en diverse studiebewijzen bevestigen immers louter uw identiteit, herkomst en de door u genoten opleidingen, elementen die niet ter discussie staan, maar tonen op geen enkele manier uw vrees voor de taliban aan. De dreigbrief en het verslag van uw problemen die u eveneens neerlegde werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft in het verzoekschrift in wat zich voordoet als het enige middel een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanpak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 12 september 2019) immers aan geboren te zijn op 30 september 2003, en verklaarde uzelf dus vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 25 september 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 25 september 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk een minimumleeftijd van 23,0. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed op aanraden van iemand die u amper kende en aldus uw vermeende problemen met de taliban op basis van uw functie als leerkracht aanvankelijk verzweeg (NPO, P.20), haalt de geloofwaardigheid van die problemen onderuit.

(...)

Volgens uw verklaringen bleef u de eerste 18 maanden na uw thuiskomst werkloos (NPO, P.14), en zocht u in Jalalabad en Kaboel naar werk (NPO, P.23). Anderhalf jaar nadat u vanuit India terugkeerde naar Jabaha kreeg u spontaan werk aangeboden van de directeur van de school waar u afstudeerde, om Engelse les te geven (NPO, P.14). U kon slechts een beperkt aantal lessen onderwijzen, en dus besloot u wat geld bij te verdienen door een cursus op te zetten in uw eigen huis (NPO, P.14). Enkele zaken zijn merkwaardig te noemen aan deze gang van zaken: niet enkel kreeg u spontaan een functie als leerkracht aangeboden na anderhalf jaar werkloosheid, ook ontplooidde u plots een opvallende ondernemingszin. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens aan dat de taliban sterk vertegenwoordigd was op uw school: “Op school zijn er ook veel personen die tot de taliban behoren” (NPO, P.19). U gaf echter zowel op de school als bij uw thuis Engelse les aan jongens en meisjes (NPO, P.15). Uw verklaring waarom de taliban dit op de school toeliet en niet bij uw thuis is allesbehalve verhelderend: “Dat vonden ze niet leuk. In plaats van dat aan de kinderen aan te leren, moest ik hun de Koran aanleren” (NPO, P.15). Wanneer u nogmaals gevraagd werd waarom de taliban aanstoot nam aan uw pedagogische nevenactiviteiten antwoordde u ontwijkend: “Als ze geen probleem hadden, dan word ik niet opgebeld door hun” (NPO, P.17). Wat later gaf u als verklaring: “De taliban kijken naar kleine dingen” (NPO, P.18). De taliban mat u tevens een anti-islamitisch profiel aan, en vermeldde uitdrukkelijk uw studies in India (NPO, P.16).

Het is volstrekt onaannemelijk dat u een dergelijk agressieve reactie kreeg van de taliban op het geven van bijles omwille van uw internationale profiel en zogenaamde anti-islamitische boodschap, wanneer u kort daarvoor persoonlijk gevraagd werd om les te geven op een school waar de taliban al aanwezig was en u bijgevolg al kende. Aangezien u nergens aangaf dat uw eigen cursus enigszins in boodschap verschildde van het curriculum dat u onderwees in de school van Jabaha, blijft het dan ook onduidelijk waarom de taliban u viseerde omwille van deze bijles.

Los van de onduidelijke reden van de taliban om u te vervolgen, zijn ook verschillende elementen in hun werkwijze opvallend. Zo ontving u een dreigbrief van de taliban, die bij uw thuis geleverd werd door een u onbekend meisje (NPO, P.16). Dat deze brief door een meisje werd afgeleverd is opmerkelijk, de inhoud van de brief is dat evenzeer. Deze dreigbrief werd immers aan huis afgeleverd, maar gaf tevens aan dat indien u niet op deze brief zou reageren, de mujahedeen van Afghanistan u zouden doden, overall waar zij u zouden vinden (NPO, P.16). Aangezien uw adres duidelijk gekend was bij de taliban, betreft dit een opvallend en weinig geloofwaardig dreigement. Het valt tegelijk op dat de naam van uw vader in de dreigbrief vermeld wordt, maar dat er geen enkele melding wordt gemaakt van zijn werkzaamheden voor het leger, of van de problemen die de taliban heeft met uw vader (NPO, P.16). U had immers duidelijk aangegeven dat de taliban weet had van uw vader zijn werk, en dat hij daarvoor gezocht werd en er meermaals getracht werd hem op te pakken (NPO, P.20).

Over het werk van uw vader kon u overigens opvallend weinig informatie geven. U gaf aan dat uw vader chauffeur was voor het leger in Helmand en dat hij soldaat was (NPO, P.7). Toen u daarna gevraagd werd naar zeer basale informatie over zijn professionele activiteit, zoals of hij een dienstwapen had of wat zijn rang was, kon u niet antwoorden en verklaarde u flegmatiek: “Nee, ik heb het niet gevraagd en hij heeft het me ook niet gezegd” (NPO, P.7). Hoewel u nooit problemen hebt gekend omwille van het werk van uw vader (NPO, P.20), is het opvallend dat u hier nooit naar gevraagd hebt, temeer wanneer u

wist dat de taliban vruchteloos heeft getracht uw vader op te pakken, en het bevel heeft gegeven om uw vader te doden (NPO, P.20). Desondanks kwam uw vader tweemaal per jaar terug naar Jabaha voor periodes van meerdere weken (NPO, P.6). Het is weinig geloofwaardig dat u in deze lange periodes niet enkel nooit naar uw vader zijn werk vroeg, maar tevens dat de taliban er dan nooit in slaagde om uw vader op te pakken. Het is even opmerkelijk dat de taliban, nadat u niet op de dreigbrief reageerde, slechts eenmaal naar uw huis is gekomen in hun zoektocht naar u. Nochtans had uw moeder de taliban gezegd dat u niet thuis was (NPO, P.14), en is het dan ook onduidelijk waarom ze nadien niet nogmaals uw huis doorzochten.

Dit gebrek aan daadkracht van de taliban staat in schril contrast met de genadeloosheid die u deze groepering toeschreef gedurende uw persoonlijk onderhoud. Zo suggereerde u meermaals dat de taliban geen waarschuwingen uitdeelde: "Als hier iemand gelinkt wordt aan de overheid, worden die gelijk gedood door de taliban" (NPO, P.14) en "Er was een dorpeling, die werd beschuldigd voor de nationale veiligheid te werken zonder enig bewijs. Hij is na een paar dagen toen hij onderweg was naar zijn huis opgepakt en onthoofd" (NPO, P.17). Het valt op dat zowel uw vader als uzelf een andere behandeling kregen van de taliban. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder.

U legde ter bevestiging van uw problemen met de taliban naast de hierboven besproken dreigbrief ook een verslag van uw problemen voor, dat zowel door de dorpsoudste van Jabaha, Malik Yassin, als door Habibullah Rahmani, de onderdirecteur van de school waar u les gaf, werd ondertekend. Dit document betreft een verslag dat u via uw neef liet opstellen door een klerk voor het districtshuis, en dat uw neef daarna liet ondertekenen door beide heren (NPO, P.25). Los van de reële mogelijkheid dat dit een vervalst document betreft (zie administratief dossier, Corruptie en documentenfraude), is het opvallend dat uw neef met dit document zowel naar de school als naar de dorpsoudste ging. Zoals reeds besproken werd, is de taliban aanwezig in de school (NPO, P.19). Het is eveneens waarschijnlijk dat een dorpsoudste in een regio waar de taliban sterk staat, nauwe contacten onderhoudt met de groepering. Het is dan ook opvallend dat uw neef in deze context uw problemen met de taliban zou laten bevestigen in uw voordeel. Temeer wetende dat u verklaarde dat de taliban nog naar u vraagt via uw familie: "Nee, ze vragen wel naar mij via mijn nonkels, mijn neven. Ze zeggen dat ik vermist ben, dat ze niet weten waar ik ben" (NPO, P.18). Dat uw neef in zo'n omgeving zou vragen uw problemen met de taliban te bevestigen, zonder dat daar gevolgen aan vasthangen vanwege de taliban, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij geen enkel belang heeft om te liegen over zijn thuissituatie en het niet onbegrijpelijk is dat tijdens interviews vragen verkeerd begrepen worden, dat antwoorden verkeerd geïnterpreteerd worden, dat de geïnterviewde zich bepaalde zaken niet meer of foutief herinnert, beperkt verzoeker zich slechts tot algemene beweringen, zonder dit op zichzelf te betrekken en de gedane concrete vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Met het verweer dat hij door een toevallige ontmoeting met de schooldirecteur in gesprek kwam, waarbij hij bevraagd werd over zijn interesses en capaciteiten en dat de schooldirecteur stelde dat de school iemand wilde aanwerven voor het geven van Engelse les aan de leerlingen en dat hij na het geven van een presentatie/sollicitatie werd aanvaard door de directie, geeft hij slechts een chronologische weergave van de feiten maar doet hij niets af aan de voormelde vaststellingen.

Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk agressieve reactie kreeg van de taliban op het geven van bijles omwille van zijn internationale profiel en zogenaamde anti-islamitische boodschap, wanneer verzoeker daarvoor persoonlijk door de directeur gevraagd werd om Engelse les te geven op een school waar de taliban al aanwezig was, hem bijgevolg al kende en dat hij na het geven van een presentatie/sollicitatie door de directie werd aanvaard. Verzoeker slaagt er niet in te verduidelijken waarom de taliban dan blijkens zijn verklaringen enkel aanstoot nam aan zijn pedagogische nevenactiviteit, die in se hetzelfde was als wat hij op school deed.

Ook waar hij in verzoekschrift opmerkt dat hij op school geen enkele keer werd benaderd en het voor hem ongekend is hoe het gegeven dat hij Engelse les gaf tot bij de actieve leden van de taliban is geraakt, verklaart noch verschoont hij deze vaststelling. Ook de argumenten dat de taliban problemen had met de inhoud van de les op zich, dat het geven van de Engelse taal beschouwd werd als het bijbrengen van de westerse cultuur en de internationalisering van de gemeenschap, hetgeen integraal ingaat tegen de principes van de taliban volstaan niet om dit verschil te verklaren. Aangezien verzoeker nergens aangaf dat zijn eigen cursus enigszins in boodschap verschilde van het curriculum dat hij onderwees in de school van Jabaha, acht de Raad het ongeloofwaardig dat de taliban hem enkel viseerde omwille van deze bijles.

Het verweer dat zijn vader tweemaal per jaar thuis was, naar huis komt om rust te vinden en niet over zijn werk wil spreken, overtuigt niet. Het is zelfs in deze omstandigheden niet aannemelijk dat verzoeker geen antwoord kan geven op zeer eenvoudige vragen of zijn vader een dienstwapen had en welke rang zijn vader had, te meer verzoeker wist dat de taliban zijn vader vruchteloos heeft proberen op te pakken en zelfs het bevel gegeven heeft hem te doden.

Met betrekking tot de argumentatie dat ervan mag worden uitgegaan dat de schooldirecteur zelf geen lid was van de taliban omdat hij verzoeker zelf gevraagd had Engelse les te komen geven en het document in alle discretie werd ondertekend, stelt de Raad vast dat het desbetreffende document ondertekend werd door de onderdirecteur (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25), terwijl verzoeker steeds vermeld heeft dat hij door de schooldirecteur werd benaderd en hij zeer goed weet dat de taliban aanwezig is in de school. Met betrekking tot het argument dat het algemeen geweten is dat de dorpsoudste geen lid is van de taliban, wordt opgemerkt dat dit ook niet wordt gesuggereerd in de bestreden beslissing, maar dat opgemerkt wordt dat dorpsoudsten in een regio waar de taliban sterk staat dikwijls nauwe contacten met hen onderhouden. Het is dan ook niet onredelijk om weinig geloof te hechten aan de bewering dat zijn neef in een dergelijke context om bevestiging van zijn problemen zou zijn gaan vragen. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document dat het een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het hoe dan ook objectieve bewijswaarde ontbeert.

Met de vraag om rekening te houden met het feit dat hij voor en tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bijgestaan door een raadsman waardoor hij zich niet met behulp van een raadsman heeft kunnen voorbereiden op de interviews, kan hij evenmin afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker aangeeft dat indien hij zich op een degelijke wijze had kunnen voorbereiden waardoor vele van de tegenstrijdige verklaringen wellicht vermeden hadden kunnen worden, beperkt hij zich slechts tot een hypothetische stelling. Hij licht evenmin concreet toe op welke wijze dit van invloed zou kunnen geweest zijn op de uitkomst van de bestreden beslissing. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker zelf tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij zijn raadsman één keer voor het interview heeft ontmoet (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Waar hij aangeeft dat bepaalde misverstanden gemakkelijk geremedieerd kunnen worden indien zijn raadsman na het gehoor opmerkingen had kunnen maken, beperkt hij zich ook tot deze algemene stelling zonder *in concreto* toe te lichten, welk misverstanden geremedieerd dienden te worden en op welke wijze dit van invloed had kunnen geweest zijn op de bestreden beslissing.

Van iemand die werkelijk een nood aan internationale bescherming heeft, kan worden verwacht dat hij in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten. Overigens werd verzoeker bij aanvang van het onderhoud gevraagd of hij akkoord ging om het gesprek zonder raadsman te voeren, en stemde hij hiermee in (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker bij de Raad de mogelijkheid heeft om de nodige toelichting te verschaffen, maar *in casu* niet overtuigt zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Door te wijzen op het verloop van tijd tussen het vertrek en aankomst in België kan verzoeker de gedane vaststellingen geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker nog aanvoert dat niet iedereen even communicatief of taalvaardig is, waardoor de ene al beter in staat is om een coherent en gestructureerd verhaal te vertellen dan de ander, beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen zonder dit concreet op zichzelf te betrekken. Uit het administratief

dossier blijkt in het geval van verzoeker alvast niet dat hij, die hogere studies heeft gedaan en werkzaam was als leerkracht Engels zowel op school als privé, een gebrek aan communicatieskills en taalvaardigheid heeft.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 maart 2020).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO *Guidance Note*, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

(...)

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”.

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

Met het louter betwisten van dit besluit, het betoog dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert en het citeren uit diverse persartikels en rapporten, aangehaald in het verzoekschrift, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

De recente informatie waarnaar verzoeker verwijst “*EASO, COI Report Afghanistan: Security Situation*”, van september 2020, “United Nations General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implication for international peace and security-Report of the Secretary-General” van 18 augustus 2020 en verschillende berichten omtrent aanslagen in Jalalabad in 2018, 2019 en 2020 en de informatie die door de verwerende partij aan de aanvullende nota werd toegevoegd ligt volledig in dezelfde lijn en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder.

In de bestreden beslissing houdt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder nog terecht voor als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde jongeman van 24 jaar met een bachelordiploma in computerwetenschappen (NPO, P.11). Daarnaast beheerst u Pashtou, Dari en Engels, en verstaat en spreekt u ook Malayalam tot op zekere hoogte (NPO, P.12). U kan websites creëren en beheerst meerdere programmeertalen (NPO, P.11). Overigens bewees u te beschikken over een groot aanpassingsvermogen, door u schijnbaar probleemloos te vestigen in een u voordien onbekend land en er op korte tijd Engels te leren en in mindere mate Malayalam (NPO, P.11). U toonde ook uw ondernemingszin aan, door zelfstandig lessen aan te bieden bij uw thuis (NPO, P.19). Dit initiatief bracht u 8000 afghani per maand op, en zou desgewenst kunnen gekopieerd worden in Jalalabad. Zodus beschikt u duidelijk over de nodige capaciteiten om een job te vinden en een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stad als Jalalabad. Bovendien bent u reeds meermaals in Jalalabad geweest, namelijk wanneer u het examen in het consulaat van India bent gaan afleggen (NPO, P.10) en alle keren waarop u bent gaan solliciteren in Jalalabad (NPO, P.23). Hoewel u er nog niet in slaagde er werk te vinden kent u de stad en het professionele leven aldaar zo alvast tot op zekere hoogte.

Het feit dat uw naaste familie allemaal in uw regio van herkomst (namelijk in het district Kot, provincie Nangarhar) zou leven (NPO, P.4, 5) en u geen bijzondere familie in Jalalabad zou hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder reeds aangehaald verbleef u immers van 2013 tot eind 2016 in India, waar u eveneens zonder de nabijheid van uw familie leefde (NPO, P.13). Overigens bevindt Jabaha, waar uw voltallige familie zou zijn, zich slechts op zo'n 40km van Jalalabad. Ook vermeldde u dat u nog steeds contact houdt met Shabir, met wie u tijdens uw studies in India samenwoonde. Shabir is afkomstig uit Jalalabad en daarnaar teruggekeerd (NPO, P.12).

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u er door de taliban zou vermoord worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. "

Verzoeker wijst erop dat hij slechts een beperkt aantal keer naar de stad is geweest. De eerste keer was voor een toelatingsexamen voor studies in India, en later een paar keer die op één hand te tellen zijn voor sollicitaties. Volgens verzoeker heeft hij er geen band mee, was hij nooit van plan er te gaan wonen indien hij werk zou vinden en beschikt hij er ook niet over een familiaal of sociaal netwerk. Verzoeker is van mening dat hij als intern ontheemde kansloos is in Jalalabad. Volgens verzoeker tonen zijn studies en verblijf in India niet aan dat hij zich eender waar kan vestigen en voldoende integreren. Hij was immers door een toelatingsexamen geraakt en samen met een studievriend naar India gereisd, waar zijn huisvesting en dergelijke werd geregeld gezien de volledige opleiding gesubsidieerd werd en bovendien mag de situatie in India niet vergeleken worden met de situatie in Jalalabad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat hij een handel zou hebben opgezet in lesgeven, hetgeen niet correct is gezien hij slechts een beperkt aantal lessen thuis gaf en dit niet officieel is. Het gegeven dat hij een oude kennis in Jalalabad zou hebben doet geen afbreuk aan het feit dat het

onmogelijk is om van hem in de gegeven omstandigheden te verwachten dat hij zich uit het niets in Jalalabad zou vestigen en een zelfstandige activiteit als lesgever op poten zou zetten.

Verzoeker minimaliseert zijn ervaringen, kennis en opleiding en socio-economische achtergrond en gaat eraan voorbij dat de *Guidance Note* ook stelt dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

De Raad stelt dat in hoofde van verzoeker daarover concreet werd vastgesteld *“U bent immers een gezonde jongeman van 24 jaar met een bachelordiploma in computerwetenschappen (NPO, P.11). Daarnaast beheerst u Pashtou, Dari en Engels, en verstaat en spreekt u ook Malayalam tot op zekere hoogte (NPO, P.12). U kan websites creëren en beheerst meerdere programmeertalen (NPO, P.11). Overigens bewees u te beschikken over een groot aanpassingsvermogen, door u schijnbaar probleemloos te vestigen in een u voordien onbekend land en er op korte tijd Engels te leren en in mindere mate Malayalam (NPO, P.11). U toonde ook uw ondernemingszin aan, door zelfstandig lessen aan te bieden bij uw thuis (NPO, P.19). Dit initiatief bracht u 8000 afghani per maand op, en zou desgewenst kunnen gekopieerd worden in Jalalabad. Zodus beschikt u duidelijk over de nodige capaciteiten om een job te vinden en een zelfstandig bestaan uit te bouwen in een stad als Jalalabad. Bovendien bent u reeds meermaals in Jalalabad geweest, namelijk wanneer u het examen in het consulaat van India bent gaan afleggen (NPO, P.10) en alle keren waarop u bent gaan solliciteren in Jalalabad (NPO, P.23). Hoewel u er nog niet in slaagde er werk te vinden kent u de stad en het professionele leven aldaar zo alvast tot op zekere hoogte.*

Het feit dat uw naaste familie allemaal in uw regio van herkomst (namelijk in het district Kot, provincie Nangarhar) zou leven (NPO, P.4, 5) en u geen bijzondere familie in Jalalabad zou hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder reeds aangehaald verbleef u immers van 2013 tot eind 2016 in India, waar u eveneens zonder de nabijheid van uw familie leefde (NPO, P.13). Overigens bevindt Jabaha, waar uw voltallige familie zou zijn, zich slechts op zo'n 40km van Jalalabad. Ook vermeldde u dat u nog steeds contact houdt met Shabir, met wie u tijdens uw studies in India samenwoonde. Shabir is afkomstig uit Jalalabad en daarnaar teruggekeerd (NPO, P.12).

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.”

De Raad is van mening dat verzoeker een gezonde, alleenstaande man is en daarom zou het, gelet op zijn leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, mogelijk moeten zijn om zich mede gelet op de bovenstaande vaststellingen op de arbeidsmarkt in de stad te begeven en daar een bestaan uit te bouwen. Gelet op de nabijheid van zijn dorp bij de stad heeft hij bovendien de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving.

Niettegenstaande verzoeker erop wijst dat hij eerder solliciteerde in Jalalabad, maar er geen werk vond, wordt dit overigens niet concreet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker opmerkt dat de socio-economische omstandigheden relevant zijn en hij lijkt aan te sturen op het feit dat Jalalabad geen waardig en veilig vestigingsalternatief biedt inzake huisvesting, toegang en prijzen tot en van voedsel en gezondheidszorg, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden

geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat hij hiermee geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat hij mede gelet op hetgeen voorafgaat niet concreet aantoonst dat hij zichzelf in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hadden, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een niet nieuwe persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF